

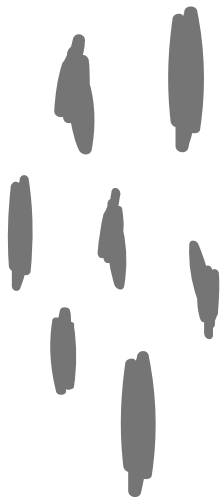

2022 m.
žiema, Nr. 11

VIMS MOKYKLOS
BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

ACID-DRINK

skaitykite:

MOKYTOJAS KITU KAMPU: AUŠRINĖ	P. 3
KAS NAUJO?	P. 5
SAPNAVAU SAPNAVAU	P. 6
MOKINYS KITU KAMPU: LUKRECIJA	P. 8
13 REASONS WHY	P. 10
FUERTEVENTURA	P. 11
MES DEDAME TAŠKĄ	P. 13

Viršeliui panaudota Gregory Baugher nuotrauka iš ciklo „Happy Hour“

MOKYTOJAS KITU KAMPU: AUŠRINĖ

Kalbino ir užrašė Gabrela
Vosyliūtė

Sveiki, Aušrine! Kiek žinau, labai mėgstate skaityti knygas. Kuri perskaityta knyga yra Jūsų mėgstamiausia? Kodėl?

Tris dienas galvojau, kaip atsakyti į šitą klausimą, pateikiant tik vieną knygą, ir visgi supratau, kad nepavyks, nes mėgstamų ir nuostabių knygų yra labai daug. Viena, kuri, jau atrodo, kad bus gyvenimo mėgstamiausia, pakeičia kita, ją – dar kita ir taip toliau. Man mėgstamiausia knyga tokia būna, iki kol perskaitau kitą nuostabią. :) Galiu pasakyti, kokios knygos, skaitytos per pastaruosius keletą mėnesių, man paliko labai didelį įspūdį ir užbūrė. Tai estų rašytojo Andriaus Kivirahk istorinė mitologinė knyga „Žmogus, mokėjęs gyvačių kalbą“, britų autorės Susanna Clarke fantastikos žanro knyga „Džonatanas Streindžas ir ponas Norelis“, na, ir dvi paauglių amžiaus skaitytojams skirtos: švedų rašytojo Jacob Wegeliaus nuotykių knyga su lengvo detektyvo elementais, „Žudiko beždžionė“ ir prancūzų rašytojos Christelle Dabos maginės fantastikos žanro tetralogija „Veidrodžių viešnia“ – lietuviškai yra pasirodžiusi pirmoji šios serijos knyga „Žiemos sužadėtiniai“.

Kas Jums sudaro tobulą dieną?

Tobulą dieną man reikia pradėti nuo tobulo ryto. Jeigu atostogos, tai puodukas kavos ir knyga ir kokios dvi valandos šitaip, o dar geriau, jeigu yra galimybė rytą pradėti gėrintis tekančia saule gražiam sode. O po to viskas, ką vėliau tą dieną beveikčiau, jau būna tobula.

Kur yra geriausia vieta pasaulyje, kurioje kada nors esate buvusi? Kodėl ji Jums taip patiko?

Yra tokia vieta Alpių kalnuose, Austrijoje. Kalnuose yra nepaprasto grožio ežeras, kurio vanduo skaidrus ir geliančiai šaltas. Nepamenu tos vietovės pavadinimo, nes ten buvau jau prieš daug metų, bet ten buvo taip gražu, kad iki šiol tą vietą prisimenu ir žaviuosi.

Kaip apibūdintumėte savo asmenybę?

Save apibūdinčiau kaip labai draugišką, romantišką, be galo atsakingą ir sąžiningą, taip siekiančią mokytis ir nuolat tobulėti, be to, mėgstančią nuotykius ir juoktis.

Gal yra dalykas, kurio vaikystėje nemėgote, bet dabar tai tapo Jūsų gyvenimo dalimi?

Taip, tai baletas. Tačiau nebuvo taip, kad aš jo vaikystėje nemėgau. Ne, tiesiog jo nebuvo mano gyvenime. Požiūris buvo neutralus ir aš to baleto visai nesupratau. Tačiau visiškai netikėtai man baletas tapo gyvenimo dalimi, kai man maždaug buvo 22 metai. Mokiausi šokti baletą ir šokau septynerius metus. Susipažinau su fantastiškais baleto pasaulio žmonėmis, taip pat susiradau draugų. :)

Kokia Jūsų mėgstamiausia citata iš knygos?

Nėra tokios. Tikrai. Labai daug skaitau, bet citatų nerenku ir jų neįsimenu. :)

Kokia tema galėtumėte kalbėti visiškai nepasiruošusi, vien savo malonumui?

Apie knygas ir apskritai literatūrą, taip pat apie baletą, apie gamtą, dar apie žmogaus psichologiją. Žinoma, ir apie anglų kalbą.

Kokia Jūsų didžiausia baimė?

Bijau Naujųjų metų naktį, siaučiant fejerverkams, būti lauke, pvz. ant tilto ar panašiai, kur jų būna šaudoma daugiausiai.

Kas Jums teikia daugiausiai laimės gyvenime?

Manau, kad daugiausiai man laimės teikia mano artimieji, gimtieji kraštai, grožis (įvairiomis prasmėmis), meilė, žmonių gerumas. Taip pat laimės teikia visi maži dalykai, pvz. rūpinimasis naminiais gyvūnėliais ar besileidžiančios saulės palydėjimas.

KAS NAUJO?

Emilija Joffė

Kylie Jenner ir Travis Scott susilaukė antro vaiko

Jungtinių Amerikos Valstijų garsenybės Kylie Jenner ir Travis Scott susilaukė antro vaiko. Kaip praneša „The Sun“, porai gimė sūnus. Tėvai socialiniuose tinkluose pasidalijo nespalsvota nuotrauka, kurioje Stormi laiko naujagimio ranką. Taip pat žinoma kūdikio gimimo data – 2022-02-02.

Islandijoje sudužus lėktuvui žuvo JAV „Youtube“ žvaigždė ir belgų nuomonės formuotojas

Pasak šaltinių, sudužus orlaiviui žuvo 22 metų Joshas Neumanas, turėjęs daugiau nei milijoną sekėjų „YouTube“ platformoje. Policija mano, kad keleiviai paliko lėktuvą jam įkritus į beveik užšalusį vandenį maždaug už kilometro nuo ežero pakrantės.

Dainininkė Rihanna laukiasi pirmagimio

Socialiniuose tinkluose pasklido nuotrauka, kurioje Rihanna vilki 8000 eurų kainuojančią „Chanel“ striukę neužsisėgusi, rodydama savo suapvalėjusį pilvuką.

Naujasis komikso Supermenas – biseksualus

Komiksų leidykla „DC Comics“ pirmadienį paskelbė, kad naujasis Supermenas – Klarko Kento ir Luis Lein sūnus – užmegs romantiškus santykius su vienu draugu. Ši istorija bus papasakota serijos „Superman: Son of Kal-El“ penktojoje dalyje, kuri jau pasirodė prekyboje lapkričio 9 dieną.

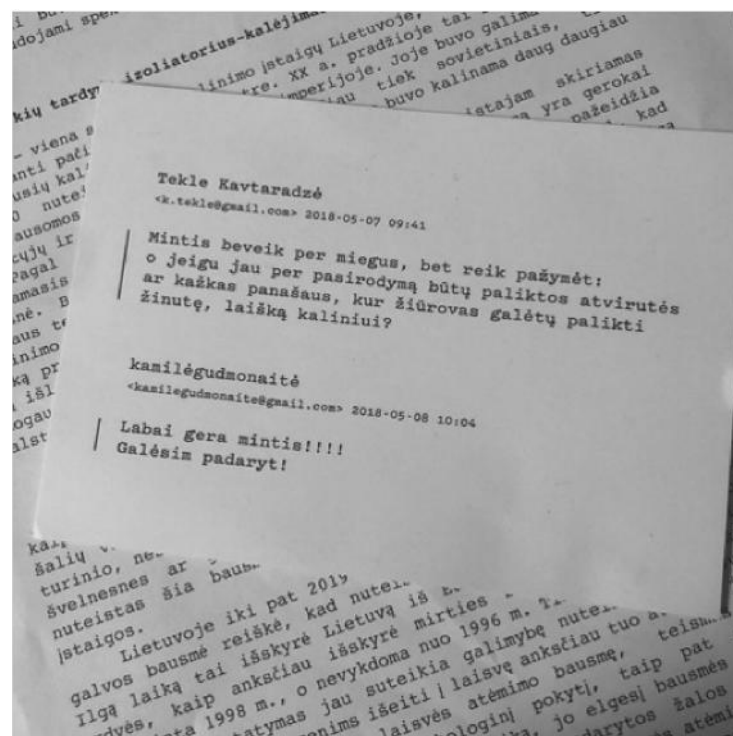
Nacionalinėje „Eurovizijos“ atrankoje šiemet laimėjo Monika Liu

Šeštadienį (02-12) tiesioginiame LRT televizijos eteryje įvyko atranka į Euroviziją. Galutinėje kovoje dėl kelialapio į vieną didžiausių pasaulyje muzikinių konkursų varžėsi aštuoni atlikėjai. Vakariui pasibaigus ir susumavus balsus paaiškėjo, jog laimėjo Monika Liu su daina „Sentimentai“.

SAPNAVAU SAPNAVAU

Gustė Kručkaitė

Eksperimentinis K. Gudmonaitės ir T. Kavtaradzės spektaklis „Sapnavau sapnavau“ bando atsakyti į gana nepatogiai verčiantį pasijusti klausimą – ar yra įmanomas dialogas tarp žmogaus, kuris yra visiškai laisvas ir gerbiamas, ir nuo visuomenės atskirto asmens, kuris padarė neatleistinų veiksmų ir visiškai prarado laisvę? Tai sužinoti nepabūgusios režisierės nusprendė paimti interviu iš penkių Lukiškių kalėjime sėdinčių kalinių, iš kurių keturi yra nuteisti kalėti iki gyvos galvos. Vėliau jos kalbino žmones, kurie sutiko pasidalinti savo istorijomis apie savo artimuosius, kurie buvo nužudyti. Visus šiuos dialogus, kartu su neįjaukia atmosfera sukuriančia fonine muzika, kurią kūrė D. Digimas, ir išgirstame šiame audiospektaklyje.

„Sapnavau sapnavau“ yra toks spektaklis, kurį vadinti spektakliu net neatrodo tinkama. Jis savo neįprastumu stebina jam dar net neprasidėjus: skaitydamas jo pristatymus, anonsus, nepamatysi jokios nuotraukos, salėje tave pasitinka ratu sustatytos kėdės ir nustembi, kai sužinai, kad spektaklis vyks absoliučioje tamsoje – argi vaizdai nėra svarbiausia bet kokio pasirodymo dalis? Tamsa, kuri apgaubia žiūrovus užgesus šviesoms, yra tokia aklina, kad ji net neatrodo natūraliai – akys ima ieškoti bet kokio įžiūravimo daikto, už kurio galėtų užsikabinti, bet blausių šviesos lopinėlių atsiranda tik įpusėjus spektakliui, kai jau priimi tamsą kaip šurpią proceso dalį. Turbūt šitoks meninis pasirinkimas ne tik padeda labiau įsiklausyti ir susitelkti į girdimus pokalbius, bet ir šiek tiek atspindi monotonišką, aptemusį ir beprasmišką gyvenimo ritmą, į kurį pakliuvo kaliniai.

SAPNAVAU SAPNAVAU*

* dialogas: dokumentiniai nuteistųjų iki gyvos galvos ir aukų artimųjų liudijimai

Sėdėdama rate su kitais žiūrovais aš patyriau tokių jausmų bei pojūčių, kuriuos net sudėtinga apsaakyti žodžiais. Klausytis, kaip žmonės, kurie yra pavojingi visuomenei ir nusipelnė būti įkalinti, dalinasi tokiais dalykais kaip savo baimės ir nerimastavimai, košmarai, įvykiai iš vaikystės bei savęs suvokimas, buvo ir įdomu, ir nejauku: išgirsti krislelį žmogiškumo asmenyje, kuris yra iš kito atėmęs gyvybę – vienas iš neįprasčiausių ir nepatogiausių potyrių, kokį tik įmanoma patirti. Todėl, kad ir kaip keistai tai skambėtų, aukų artimųjų klausymasis buvo lyg sugrįžimas į saugumą – kalbantieji nebėra pavojingi, iš jų tiesiog buvo nesąžiningai atimti mylimi žmonės, jiems įmanoma jausti užuojautą. Man į atmintį labiausiai įstrigo spektaklio paskutiniai momentai: aukų artimieji buvo paklausti, ką jie pasakytų ar padarytų, jei turėtų galimybę susisiekti su savo artimųjų žudikais. Iš karto po to išgirstame, kaip vienas iš kalinių pasakoja, kaip kadaise bandė parašyti laišką savo aukos šeimai, bet proceso viduryje jam tai pasirodė per sunku ir beprasmiška. Šis kontrastas tarp autentiško nusikaltėlio pasakojimo ir hipotetiškų artimųjų praradusių žmonių minčių panašiu klausimu buvo fantastiškas būdas užbaigti šį neįprastą renginį, kurio aš niekada neužmiršiu.

Spektaklis man padėjo suvokti faktą, kurį yra labai nelengva priimti. Kai nusikaltėlis yra uždaromas į kalėjimą ir byla yra baigta, atrodo, kad viskas tiesiog baigėsi. Bet tai yra visiškai netiesa – aukos artimųjų širdyje atsiranda gili, niekada pilnai neužgyjanti žaizda, o pats nusikaltėlis, kuris vis dėlto taip pat yra žmogus, niekur nedingsta, jis yra paliktas vienui vienas su savo mintimis ir yra priverstas tūkstančius kartų permąstyti savo didžiausią gyvenimo klaidą, jausdamas visišką savo likusio gyvenimo beprasmybę. Taigi, „Sapnavau spanavau“ – labai greitai pralekianti valanda tamsos, baisaus sapno, iš kurio džiaugiesi ištrūkęs į gaivų orą ir apie kurį negali nustoti galvoti.

MOKINYS KITU KAMPU: LUKRECIJA

Patricia Vosyliūtė

Mano, kaip ir kiekvieno žmogaus, vaikystėje nebuvo dienos, praleistos be sporto. Nuolatinis bėgiojimas kieme su draugais, žaidimai su kamuoliu, vasaros, praleistos tinklinio aikštelėje ar spardant futbolo kamuolį. Viena iš pagrindinių ir svarbiausių vaiko dienos rutinų – fizinis aktyvumas. Tačiau bėgant laikui jis mažėja ir mažėja, arba priešingai – vaikas pajunta polinkį būtent vienai išskirtinei sporto šakai, pradeda ja domėtis dar labiau ir siekia joje konkrečių pasiekimų. Būna ir taip, jog vaikas pradeda domėtis keliomis sporto šakomis, kol galiausiai atranda savąją. Būtent taip ir darė 9B klasės mokinė **Lukrecija**, kuri žaidė tenisą, bet galiausiai atrado pašaukimą padelyje.

Taigi, Lukrecija, kiek žinau, tu anksčiau domėjaisi tenisu, tačiau neseniai atradai naują sporto šaką – padelį. Kas tave patraukė judėti iš teniso į padelį? Ir kodėl ši sporto šaka taip tave sužavėjo?

Į padelį perėjau todėl, nes žaisdama tenisą nebejaučiau malonumo. Žaidžiau, nes norėjau tiesiog sportuoti, tačiau tenisas nebeteikė man laimės. Kadangi mano mama pirma pradėjo žaisti padelį, ji man pasiūlė nueiti kartu su ja į vieną iš jos treniruočių. Po pirmosios treniruotės pajutau tai, ko neįėjau ilgą laiką. Supratau, kad toliau noriu jausti tą jausmą, todėl ir pradėjau reguliariai lankyti padelio treniruotes. Mane padelis labiausiai sužavėjo, kai buvau Meksikoje. Tada pajaučiau tikrą malonumą žaidžiant.

Padelis – ne tokia žinoma sporto šaka kaip tenisas. Ar galėtum trumpai apibūdinti, kuo padelis skiriasi nuo teniso?

Padelis nuo teniso skiriasi tuo, kad aikštelė ir raketės yra mažesnės negu teniso. Padelyje turi daugiau pasirinkimų, kaip „paimti“ kamuolį, yra daugiau smūgio technikų.

Priešingai nei tu, nesu žmogus, kuris ypač mėgsta rakečių sportą, todėl labai įdomu, kas, tavo nuomone, yra sunkiausia, žaidžiant padelį?

Sunkiausias dalykas žaidžiant padelį yra pasitikėjimas. Kadangi padelis yra žaidžiamas poroje, turi pasitikėti savo partneriu ar partnere, žinoti, kad jis/ji gali taip pat gerai atmušti kamuolį, nes kartais atrodo, kad tu galėtum geriau tai padaryti. Taip pat, kaip ir kiekviename sporte, yra svarbu neprarasti vilties žaidžiant. Kai atrodo, kad nebėra galimybių laimėti, reikia sukaupti visas likusias jėgas ir žaisti kaip paskutinį kartą. Tai taip pat yra vienas iš sunkiausių dalykų šioje sporto šakoje.

Kiekvieno sportuojančio žmogaus rutinoje atsiranda keblumų derinant mokslus ir mėgstamą veiklą. Kaip tau pavyksta derinti namų darbus su užklasine veikla?

Kadangi treniruotes yra iš karto po mokyklos, tai grįžusi namo pirmenybę teikiu svarbiausiems namų darbams, kurie, manau, yra naudingi ir pravers ateityje. Taip pat stengiuosi pasikartoti kontroliniams. O jeigu lieka laiko, tai pasidarau antraeilius namų darbus.

Nepaslaptis, kad esi Lietuvos vaikų padelio rinktinėje ir šiais mokslo metais važiavai žaisti į Meksiką. Ar dažnai važiuoji į tokias keliones su padelio komanda? Kas tokiose kelionėse labiausiai įsimena?

Kadangi padelio vaikų rinktinė susiformavo tik 2021 metų rugpjūtį, tai teko važiuoti tik į vienintelę organizuotą kelionę – Meksiką. Bet, kiek žinau, tai tikrai ne paskutinė kelionė. Labai laikiu panašių kelionių, nes tokiose kelionėse potyriai yra neįkainojami, labiausiai įsimena laimėjimai, naujos pažintys. Būna ir keistų nutikimų. Meksikoje teko patirti vieną iš baugesnių įvykių, kai nepažįstamas žmogus atėjo į komandos autobusiuką, rankoje laikydamas peilį, kurį prispaudė prie vieno iš komandos narių, prašydamas pinigų. Kai keli komandos nariai patenkino jo prašymą, nepažįstamas žmogus nubėgo ir paliko autobusiuką lyg nieko nebūtų buvę. Tačiau komandoje buvo drąsuolių, kurie pasivijo plėšiką ir atsiėmė savo pinigus. Vėliau visą darbą perėmė policija.

Visi sportininkai turi pasidalinti savo išpūdžiais, susijusiais su traumomis. Ar tu tokių turi? Dažnai atsiranda traumų šioje sporto šakoje?

Didelių, rimtų traumų, ačiū Dievui, nesu kol kas patyrusi. Tačiau kaip ir kiekviename sporte, mažesnių traumų, tokių kaip pasitempimų ar užsigavimų, kojos pakreipimų, nusibrozdinimų būna labai dažnai. Visai neseniai, prieš kelias savaites, kol buvau Ispanijoje, treniruotėse pakreipiau koją. Tačiau tai dažnas reiškinys ir todėl net nepastebiu, kaip dažnai jis pasikartoja.

13 REASONS WHY

Eva Anusaitė

Serialo „13 priežasčių kodėl” pagrindinė veikėja – Hannah Baker. Deja, seriale mergina pasirodo daugiausia tik balsu ir prisiminimais. Mergina priima sprendimą nusižudyti, tačiau nepalieka savo draugų be jokio paaiškinimo. Hannah įrašo savo balsą į trylika kasečių, kiekvienoje po vieną priežastį, kuri ją paskatino taip pasielgti. Vienas iš kitų pagrindinių veikėjų, Clay Jenson, vieną dieną gauna netikėtą siuntinį su jo vardu. Vaikinas nenoriai atidaro jį ir randa trylika kasečių. Clay nesupranta, koku tikslu jam buvo išsiųstas šis siuntinys, tačiau vis dėlto jis pradeda klausytis. Pirmi žodžiai, kuriuos jis išgirsta: „Labas, čia Hannah...“, tačiau vaikinas nespėja toliau paklausti, nes jį užtinka tėtis. Sutrikęs Clay grįžta į savo kambarį nežinodamas, ką toliau daryti. Ar jis vienintelis gavo šį siuntinį? Ką tai reiškia? Vienintelis būdas jam sužinoti buvo toliau klausyti.

Hannah kasetėse kalba apie savo mirties priežastis, o viena iš jų – Clay. Vaikinas nesupranta, ką jis tokio galėjo padaryti, kad taptų viena iš Hannah mirties priežasčių. Mergina daugiau kalba apie savo jausmus ir patirtis. Kalba apie tai, kas ją priartino prie savižudybės.

Kai visa mokykla ir žmonės, kurie ją pažinojo, sužino, kad mergina atėmė sau gyvybę, juos aptinka šokas. Niekas nežinojo kad Hannah buvo tokios būklės. Nežinojo, nes mergina su niekuo nekalbėjo, o kai pradėjo kalbėti, buvo atstumta.

Hannah galvojo, kad jos paskutinė išeitis yra pakalbėti su mokyklos psichologu. Paauglė taip ir padarė, nuėjo pasikalbėti su mokykloje esančiu psichologu, tačiau nieko neišėjo. Vyras pradėjo pokalbį ir kiek laiko merginai atrodė, kad ji išsiliejo ir kad jai tik to reikėjo. Vėliau Hannah pradėjo kalbėti apie labai skaudžią temą – seksualinį prievartavimą. Pasakius psichologui, jog ją išprievartavo, vyras pradėjo aiškinti, kad gal Hannah tai tik įsivaizdavo. Paauglė atsistojo ir išėjo. Niekas nešaukė jos vardo, kad sugrįžtų. Tai buvo merginos trylikta priežastis.

Statistika teigia, kad po karantino padaugėjo paauglių, kurie vis labiau linksta į savižudybę ir savęs žalojimą. Šiais laikais paaugliai labai daug galvoja apie savo įvaizdį, statusą mokyklose ir tarp draugų. Dėl šių priežasčių paaugliai save socialiai izoliuoja ir jiems atrodo, jog jie vieni šiam pasauly.

Jeigu žinote žmogų, kuris galvoja apie tai arba patys galvojate šia tema ir nenorit kalbėti apie tai su tais, kuriuos pažįstate, Lietuvoje yra savižudybių karštoji linija, kuriai galite paskambinti:

8-800 2 8888

FUERTEVENTŪRA

Simonas Vėgėlė

Fuerteventūra – viena iš Kanarų salyno salų, nutolusi nuo Lietuvos daugiau nei per 4300 kilometrų, iš visų pusių skalaujama Atlanto vandenyno. Čia niekada nebūna atšiaurių žiemų ir labai karštų vasarų, dėl šios priežasties ji yra labai mėgiama turistų ištisus metus, todėl ir mes ilgai nesvarstę pasirinkome šią salą savo atostogoms.

Kelionės nuotykiškai prasidėjo dar Vilniuje. Dėl gausios netikėto sniego pūgos mūsų skrydis vėlavo, bet niekam tai nesugadino nuotaikos, nes prieš akis – kelios dienos atostogų nuostabioje Fuerteventūros saloje! Atvažiavome į viešbutį labai vėlai, tik išsikrovę lagaminus kritome miegoti, nes nuo rytojaus, mūsų laukia daug pažindinimosi su sala ir jos įdomybėmis. Atsiklėję ryte prasiėjome salos pakrante ir pavalgėme vietinėje kavinėje.

Antrąją atostogų dieną išsinuomavome mašiną ir pradėjome keliauti į šiaurinę salos dalį. Nuolat vėjų talžoma Fuerteventūros sala ypatingai vilioja vandens sporto mėgėjus, tad keliaudami į salos šiaurę profesionalių sportininkų ir mėgėjų vandenyje pamatėme dešimtis. Nuo viršutinės salos dalies pavažiavę truputį žemiau, į vidurį, aplankėme kaktusų ir ožkų muziejus. Asmeniškai mane, labiausiai sužavėjo kaktusų muziejus. Įvairiausių formų, dydžių ir spalvų kaktusai buvo pasodinti gražioje, sutvarkytoje lauko aplinkoje.

Trečią kelionės dieną važiavome į salos pietus. Čia yra įsikūręs bene gražiausias salos objektas – Kofetes paplūdimys. Vienintelis kalnų keliukas, vedantis į paplūdimį, buvo paprastas žvyrkelis, kurį mes įveikėme per 30 minučių.

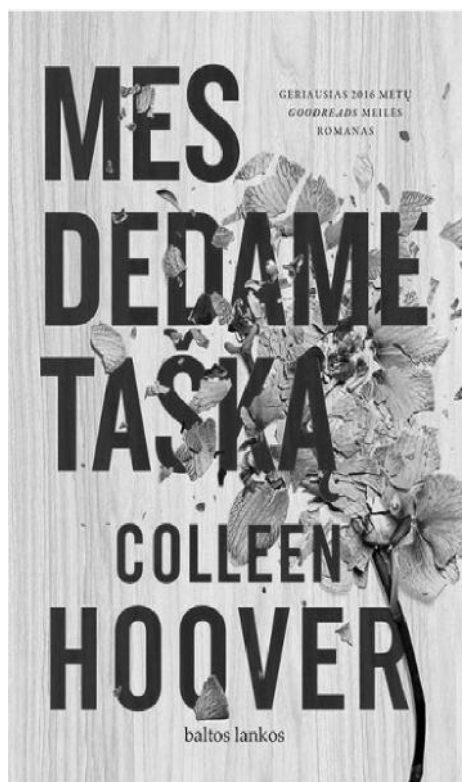
Važiuoti kalnų keliukais, kur vos ne vos gali prasilenkti dvi mašinos – tikrai ne kiekvienam vairuotojui, bet mes su dideliu užsidegimu ir noru pamatyti gražiausią Fuerteventūros paplūdimį ryžomės kraują stingdančiai kelionei. Važiuojant atsiveria kvapą gniaužiantys vaizdai – vos už žingsnio nuo mašinos rato atsiveria keliasdešimties metrų skardis, o toliumoje – ir pats paplūdimys, apsuptas kalnų ir vandenyno.

Važiuodami atgal sustojome vienoje labiausiai vėjuotų vietų saloje. Pašokus į viršų, vėjas mane nublokšdavo atgal, o plaukus prilipindavo prie galvos

Kelionė po Fuerteventūros salą buvo tikrai labai įdomi ir įspūdinga. Pats salos kraštovaizdis primena lyg kokio Marso paviršių – kalnai, uolienos, akmenys ir labai mažai žalumos. Asmeniškai man patiko šis kraštovaizdis ir ši sala, nes tai buvo kažkas naujo, kažkas, ko aš dar nebuvo matęs. Tad visiems, kurie galvoja, ar verta keliauti į šią salą, sakau – TAIP!

MES DEDAME TAŠKĄ

Urtė Tartenytė

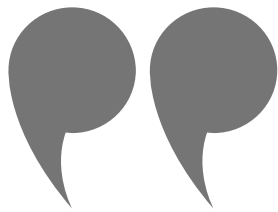

Ši knyga jau spėjo greitai išgarsėti skaitytojų rate. Nors jau ne vieną kartą buvau mačiusi žmones kalbant apie ją socialiniuose tinkluose, nebuvau pasiryžusi jos perskaityti iki tol, kol man artimas žmogus pats perskaitė. Paėmusi ją neįsivaizdavau, ko tikėtis, net nežinojau, apie ką ji, ir tai man leido lengviau pasinerti į ją, jos veikėjus ir patį įvykių sūkurį.

Knygoje susipažįstame su Lilės Bloom istorija. Mergina užaugo smurto kupinoje aplinkoje. Jos tėtis kas dieną mušdavo ir įžeidinėdavo jos mamą. Tėčio laidotuvių vakarą ji susipažįsta su iš pirmo žvilgsnio tobulu vaikinu – Railiu, kuris nors ir yra Lilės priešingybė, įsiskverbia ir nebeišeina iš jos galvos. Tokį patį efektą palieka ir Lilė Railiui po pirmo ir, kurį laiką, paskutinio jų susitikimo ant eilinio namo stogo Bostone. Ten jie vienas kitam išpasakoja savo nemaloniausius ir negražiausius prisiminimus – nuogas tiesas, ir viena Railio tiesa atima iš Lilės žadą. Ji nebegalės pamiršti to vyruko, kuris tiesiai šviesiai jai pasakė, kad mielai su ja atsidurtų lovoje, ir prieš išbėgdamas ją greitai nufotografavo. Atrodo, kad tai ir tebuvo vienas atsitiktinis susitikimas, Lilei neteks daugiau susidurti su šiuo vaikinu, tačiau kaip tik tada, kai mergina susižeidžia, besitvarkydama savo būsimąją gėlių parduotuvę, jos darbuotoja ir naujoji draugė Alisa iškviečia savo vaikiną ir brolių į pagalbą.

Niekada negalvojau kad kada nors mane galėtų taip stipriai paveikti knyga. Colleen Hoover rašymo stilius padėjo lengviau įsijausti ir tapti Lile, pamilti Railį, praeiti jos praeitį ir dabartį, verkti ir jausti, kaip dūžta širdis, ir lėtai, ramiai gyti. Nuo pačios pradžios aš iš karto pamėgau Railį. Jis atrodė kaip svajonių vaikiną: simpatiškas, protingas, aistringas, seksualus, užjaučiantis ir nuoširdus, todėl perskaičiusi visas vietas, kur jis visą pasaką pavertė pragaru, aš jaučiausi taip pat kaip Lilė: sugniuždyta, sulaužyta, sudužusi. Gaila, tačiau, vieną kartą sudaužius žmogaus pasitikėjimą, jo iš naujo neatgausi. Kaip pati autorė ir sakė – prireikia tik keletos sekundžių, kad visos dienos, savaitės, mėnesiai, metai, susiję su tuo žmogum, taptų skaudūs. Aš žinojau, kodėl žmonės neišsivaduoja nuo smurto kupinų santykių, ir nors žinojimas turėjo palengvinti skaitymą – mane dar labiau sugniuždė žinojimas to, kas bus toliau. Labai patiko galimybė pakeliauti po Lilės prisiminimus. Juos labai lengvai ir švelniai autorė supynė pasakojime. Ši knyga yra Lilės dūžio ir jos žydėjimo istorija. Tai simbolizuoja ir pats knygos viršelį, kuriame atvaizduojamos sudužusios lelijos, ir pavadinimas „Mes dedame tašką“. „Užburti ratai egzistuoja tik todėl, kad labai skausminga iš jų ištrūkti. Kartais tiesiog lengviau gyventi bėgant tuo pačiu pažįstamu ratu negu nugalėti baimę.“ Kad ir kaip tai sunku buvo padaryti, Lilė išgelbėjo save ir savo dukrą nuo galimybės ateityje turėti smurtaujančią vyrą ir tėvą. Tai mane ir pakerėjo – jos viltis, ryžtingumas, stiprumas. Lilė praėjo skausmą, širdgėlą ir ašarų jūras kad galėtų lengvai išstarti savo dukrai:

“It stops here. With me and you. It ends with us.”

turinį kūrė:

- Simonas Vėgėlė (7B)
- Emilija Joffė (8)
- Nerilė Šimaitė (8)
- Urtė Tartenytė (9A)
- Gabriela Vosyliūtė (9B)
- Patricia Vosyliūtė (9B)
- Gustė Kručkaitė (9B)
- Eva Anusaitė (9B)

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-
Berniukevičienė
Indrė Žemaitytė
Igoris Zujevas